

та страсть ся боревие, вооружава сега руна-
та ми за да я измыя отъ повошеніе-то ѱ. Но,
какво? негли ще можа доволно жестокъ камъ
оная да ся покажа, коя-то толико бѣхъ обык-
наль? камъ оная, коя-то безъ да искамъ още
обычамъ? Ахъ! Да, за милость на горяща-та
тая моя любовь, нека ся смали печаль-та
коя-то азъ имамъ, и срамота-та, кои-то тя и-
ма. Назадъ нека остане распарясованіе-то да
ся обнародува. Нека отецъ нейнъ научи моя-
та мысль. Азъ неща остави да ся не потрудя
за освобожденіе-то добраго онаго старца, и
ако тя ся склони да ся неотдѣли отъ отца
своего, тогда готовъ самъ и азъ спокойствіе-
то си да пожертвувамъ, какъ-то и любовь-та
си и наслѣдіе-то рода моего на оная звѣзда,
коя-то толико строго съ нея мя е соединила.
Е, Исаакъ. (выка го.)

Исакъ. Господарю.

Бон. Иди выкни Конта Ауспійскаго.

Иса. Да, Господарю. (отиде.)

СЦЕНА ВТОРАЯ.

Милордъ Бонфиль, послѣ мадамъ Даври.

Бон. Предвиждамъ коя жалостна рана